

дѣля дистанцията между тѣхъ, и нѣщо повече, да умѣе да избѣгва монотонността и зѣянето. Само единъ укоръ може да се впише на горнитѣ редове и то тамъ, дѣго два слога, еднородни по звукъ, като потъ и отъ („потъ отъ“) стоятъ непосредствено единъ слѣдъ другъ. Но това е субективна грѣшка на българското звукословие. Съ какво друго, напимѣръ, бихме могли да замѣнимъ тие двѣ думи? Потъта се лѣе отъ челото, за да падне върху гробния камъкъ. Ако потъта слизаше по лицето, тогава задачата на поета би била друга. Въ дадения случай, грѣшката, която едно усѣтливо ухо би могло да забѣлѣжи въ монотонното сливане на хомогеннитѣ звукове, е грѣшка не на поета. И при все това, ние бихме желали сѣдбата на тие и на още много други Ботйови стиха да бжде подруга: ние бихме желали тѣхната мисль и тѣхниятъ тонъ да бждатъ прѣнесени на платно, или на мраморъ, да бждатъ нарисувани съ длѣтото на скулптора. Българскиятъ поетъ отваря пѣтъ на нашитѣ живописци и скулптори, но... още ржцѣтѣ сж неопитни, дѣтински и слаби...

VI.

Съ горнето ние не искаме да спрѣмъ, защото, справедливо да говоримъ, докато стигнемъ до славата на поета, до неговата пѣсенъ, о която ще се чупятъ много недостойни критически пера и отъ която ще се възхищаватъ бждащитѣ поколѣния, има да изминемъ още едно кжсо разстояние, изпълнено съ по-красиви и по-великолѣпни статуетки. Поезията на Ботйова, състояща само отъ двадесетъ парчета, прѣдставлява нѣщо като художественъ музей, който толкова повече те овладѣва, колкото по-дълго врѣме останешъ въ него.

Ние казахме, че по брой, картинитѣ въ Ботйовитѣ художественни произведения (respectivé-пое-